



בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים בעניינים מינהליים

ע"מ 9023/14

לפני :
כבוד הנשיאה מ' נאור
כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט נ' סולברג

המערערת : פנינת י.ב.א בע"מ

נגד

המשיבים :
1. משרד האוצר - החשב הכללי – מנהל נכסי
הדיוור הממשלתי
2. יוסף בכר

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים
בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים בעת"מ 37482-07-
14 שניתן ביום 20.11.2014 על ידי כבוד השופט י' מרזל

תאריך הישיבה : י"ב בתמוז התשע"ה (29.06.2015)

בשם המערערת : עו"ד איתמר מירון

בשם משיב 1 : עו"ד נחי בן אור

בשם משיב 2 : עו"ד אמיר קמינצקי

פסק-דין

השופט נ' הנדל:

המערערת ניגשה למכרז, אך הצעתה נדחתה. בהוראת בית משפט זה – הוחזר הדיון לוועדת המכרזים, בכדי שתעניק למערערת זכות טיעון כהלכתה. בתום דיון דחתה הוועדה פעם נוספת את הצעת המערערת. האם יש מקום להתערבותנו, על מנת שנקבע כי המערערת היא הזוכה במכרז?

עיקרי העובדות והמחלוקת בין הצדדים

1. משיב 1 פרסם מכרז למכירת נכס בתל אביב. הנכס הוא "מגרש מיוחד", שאיננו משמש למגורים, אך יש פוטנציאל מסוים לשינוי ייעודו. הוגשה חוות דעת מטעם השמאי יעקב נוימן, ובה שתי חלופות לאומדן שווי הנכס: 0.88 מיליון ₪, לפי ייעוד של מגרש מיוחד; או 1.8 מיליון ₪, לפי ייעוד מגורים (להלן: שומת נוימן).

למכרז ניגשו ארבעה מציעים. הצעתה של המערערת, בגובה 1.18 מיליון ₪, הייתה הגבוהה ביותר. ברם ועדת המכרזים דחתה את כל ההצעות, שכולן היו נמוכות מן החלופה הגבוהה בשומת נוימן – 1.8 מיליון ₪.

עתירה מנהלית שהגישה המערערת – התקבלה (עת"מ 48700-02-11, כב' השופט י' נועם). נפסק כי הוועדה תקיים דיון נוסף, שם תינתן למערערת זכות טיעון בשאלה האם יש מקום לבחור את הצעתה. צוין כי בדיון הנוסף תוכל המערערת להעלות כל טענה רלבנטית בדבר סבירות הצעתה, והוועדה תהא רשאית להיוועץ בשמאי מקרקעין לשם קבלת ההחלטה (שם, פסקה 29).

ערעור שהוגש לבית משפט זה – נדחה. הודגש כי יש לאפשר למערערת זכות טיעון בכל הנוגע להחלטה לדחות את הצעתה. נפסק כי אם תחליט הוועדה, בתום הדיון הנוסף, לדחות את הצעת המערערת – תהא זו רשאית לעתור כנגד ההחלטה. יצוין כי במקביל להליכים משפטיים אלו פורסם מכרז שני למכירת הנכס. למכרז זה ניגש רק משיב 2. בית המשפט העליון הבהיר כי החזרת הדיון לוועדת המכרזים איננה מאיינת את המכרז השני, וכי אם לאחר הדיון הנוסף תידחה שוב הצעת המערערת – ניתן יהיה לחזור ולבחון את הצעתו של משיב 2 במסגרת מכרז זה (ע"מ 6546/12).

הדיון הוחזר, אפוא, לוועדת המכרזים. המערערת הופיעה לשימוע ושטחה את טענותיה. בהמשך הגישה המערערת מכתב מטעם השמאי בועז קוט, לפיו שווי הנכס איננו עולה על 0.884 מיליון ₪ (להלן: מסמך קוט). הוועדה מצדה הזמינה חוות דעת מטעם השמאי יעקב כהן, אשר העריך את שווי הנכס ב-1.5 מיליון ₪ (להלן: שומת כהן). שומה זו עמדה לביקורת של השמאי הממשלתי, אשר קבע כי היא "נוטה לצד הנמוך אך בתחום הסביר". כאמור, המערערת הציעה 1.18 מיליון ₪.

בהיאסף החומר החליטה הוועדה לדחות, בשנית, את הצעתה של המערערת. זאת משום שההצעה הייתה נמוכה מן השווי הראוי של הנכס, כפי שהוערך למשל

בשומת כהן. כנגד החלטת הוועדה הוגשה עתירה מנהלית, וזו נדחתה (עת"מ 37482-07-14, כב' השופט ד"ר י' מרזל). פסק דין זה הוא שעומד בלב הערעור שבפנינו.

2. בפי המערער שלוש קבוצות עיקריות של טענות כנגד עבודת הוועדה וההחלטה שהתקבלה. האחת עניינה אופי הדיון הנוסף. נטען כי הוועדה לא העניקה למערער זכות טיעון של ממש בדיון הנוסף, ובהליך כולו נפלו פגמים דיוניים קשים. הקבוצה השנייה עניינה ההכרעה בין השומות. כאמור, הוגשו מספר שומות בקשר לשווי הנכס. המערער סבורה כי יש דופי בשומות שנקבו במחירים גבוהים, וכי לאמיתו של דבר ערך הנכס נמוך יותר. הקבוצה השלישית עניינה סבירות ההצעה של המערער. הטענה היא שהמערער נהגה בהגינות ונקבה במחיר סביר, ובהתאם לדין ולנוהג – די בכך כדי להכריז עליה כזוכה.

עמדת המשיבים, מנגד, היא שלא נפל פגם בעבודתה של ועדת המכרזים. הוועדה התכנסה בשנית והעניקה למערער זכות טיעון ראויה, בהתאם להוראות בית משפט זה. הצעתה של המערער נבחנה על רקע נתוני הפרטניים של הנכס, ותוך השוואה עניינית ומסודרת לכל הערכות השווי הרלבנטיות שהוגשו. לאחר עיון ושקילה הגיעה הוועדה למסקנה כי הצעתה של המערער איננה מגיעה לרף המינימלי. בשל כך הוחלט לדחותה. אין כל עילה משפטית שתצדיק התערבות בהחלטה זו, אשר התקבלה לפי כל כללי הדין ובהתאם להנחיות שניתנו בהליכים המשפטיים הקודמים.

אלו הם עיקרי העובדות הנצרכות לענייננו, וכן נקודות המחלוקת המרכזיות בין הצדדים. עתה תיבחנה הטענות כסדרן.

דיון והכרעה

א. אופי הדיון הנוסף

3. פרק זה בערעור מתמקד בדיון הנוסף שהתקיים בפני ועדת המכרזים. כאמור, לאחר פסק דינו של בית משפט זה זימנה הוועדה את המערער לשימוע. בפני הוועדה אף הוצגו שני מסמכי שמאות נוספים: מסמך קוט מטעם המערער, ושומת כהן.

המערער טוענת כי השימוע שנערך לה היה בבחינת מס שפתיים בלבד. למשל, פרוטוקול השימוע של המערער הגיע לידיה רק בחלוף למעלה מחודשיים, ובישיבות אחרות לא נוהל פרוטוקול. למערער נקצב פרק זמן קצר ביותר להגיב על שומת כהן,

ומידע שביקשה לקבל – נמסר לה באיחור משמעותי. מן המערערת אף הוסתרו עובדות מהותיות בקשר למעשי אלימות שבהם נקטו דיירים המתגוררים בסמוך לנכס.

לאחר עיון, דעתי היא כי אין בטענות אלו של המערערת כדי להצדיק את התערבותנו. מתקבל הרושם כי בעקבות פסק דינו של בית משפט זה (עצ"מ 6546/12) ניהלה ועדת המכרזים דיון נוסף שהיה מקיף, מסודר ויסודי. המערערת הציגה את טענותיה במסגרת שימוע בעל פה. בהמשך ביקשה הוועדה לקבל את עמדתו של השמאי כהן. חוות הדעת שהופקה נמסרה למערערת, והיא קיבלה הזדמנות למסור התייחסות מקצועית למכלול הנתונים והשומות. המערערת אף ניהלה חלופת מכתבים ממושכת עם הוועדה, שם העלתה את הסתייגויותיה והציגה את עמדתה.

לא זו – אף זו: עיקרי ההשגות הענייניות שהציגה המערערת בבית המשפט קמא ובבית משפט זה, ביחס לאי-זכייתה במכרז, הוצגו בהרחבה גם בפני ועדת המכרזים. הטענות בקשר לשווי הנכס, תוכן חוות הדעת וכדומה – הועלו בפני הוועדה ונדונו על ידה בפירוט. הוועדה נתנה דעתה על ההשגות, בכתב ובעל פה, הבהירה מדוע היא חלוקה על עיקריהן, ועל רקע זה מסרה את החלטתה. אף בכך יש כדי להצביע על כך שזכויותיה הדיוניות של המערערת – לא קופחו.

ייתכן כי נפלו בהליך פגמים מסוימים, למשל בקשר ללוחות הזמנים בקשר למתן תגובה. אולם בה בעת נראה כי ההליך התנהל ככלל באופן תקין ומקצועי, ולמערערת ניתנה הזדמנות ראויה להציג בהרחבה את מלוא טיעוניה בפני הוועדה. זאת בהתאם לפסק דינו של בית משפט זה בהליך הקודם. בחינת המכלול מביאה, אפוא, למסקנה כי זכות הטיעון של המערערת לא קופחה – ואף רחוק מכך.

ב. ההכרעה בין השומות

4. כפי שצוין, מלכתחילה התבססה ועדת המכרזים על שומת נוימן. בשומה זו הוצגו שתי חלופות שווי: 0.88 מיליון ₪, או 1.8 מיליון ₪. בהמשך הוגשה שומת כהן, ולפיה שווי הנכס הוא 1.5 מיליון ₪. כמו כן הוצג מטעם המערערת מסמך קוט, ולפיו שווי הנכס איננו עולה על 0.884 מיליון ₪. הצעתה של המערערת, כזכור, נקבה בסכום של 1.18 מיליון ₪. סכום זה גבוה ממסמך קוט ומשומת נוימן בחלופה הנמוכה, אולם איננו מגיע לשומת כהן ולשומת נוימן בחלופה הגבוהה.

על רקע זאת הציגה המערערת שני טיעונים עיקריים. ראשית, לא היה זה נכון לשקול כלל את החלופה הגבוהה בשומת נוימן, משום שזו מתבססת על כך שהנכס

מיועד למגורים – נתון שאיננו נכון. כמו כן, לאור השתלשלות האירועים ופסקי הדין שניתנו בהליכים הקודמים – לא הייתה הצדקה להזמין חוות דעת נוספת מהשמאי כהן, ובוודאי שלא היה מקום להסתמך עליה. שנית, לגופו של עניין צריכה הייתה הוועדה לאמץ את ההערכות הממעיטות – מסמך קוט או החלופה הנמוכה בשומת נוימן. זאת משום ששומת כהן משקפת הערכת-יתר של שווי הנכס. למשל, כהן לא ביקר בנכס במועד הקובע, ולא הפחית כראוי משווי הנכס לנוכח מצבו הפיזי והתנהגותם האלימה של השכנים. בה בעת לקח כהן בחשבון את שווי זכויות הבנייה הבלתי מנוצלות, על אף שסביר כי זכויות אלו לא תתממשנה. כהן אף הניח ששווי נכס בייעוד ציבורי הוא 70% משווי נכס בייעוד מגורים, בעוד שהמפתח הנכון הוא 48%.

5. צודקת המערערת בכך שהחלופה הגבוהה של שומת נוימן – איננה בסיס מספק להערכת שווי הנכס. כפי שהוסבר, חלופה זו מניחה כי הנכס מיועד למגורים, הנחה שאיננה מתיישבת עם הנתונים בפועל. עולה כי הנכס הינו מגרש מיוחד, ואיננו מיועד למגורים לעת-עתה. הבנה זו משותפת לחלופה הנמוכה בשומת נוימן, למסמך קוט ולשומת כהן. אף בין אומדנים אלו התגלעו פערים. הפערים נובעים, למשל, מכך שבשומת נוימן לא נלקחו בחשבון הפוטנציאל לשינוי ייעודו של הנכס והיתרי בנייה ישנים שניתנו לו.

בה בעת, אין לקבל את הטענה העקרונית כנגד הזמנת חוות הדעת מהשמאי כהן. ככלל, כפי שצוין בהליכים הקודמים, ועדת המכרזים רשאית שלא לבחור בהצעה אם זו איננה משקפת באורח ראוי וסביר את מחיר הנכס (תקנה 21(ב) לתקנות חובת המכרזים, התשנ"ג-1993; עומר דקל מכרזים 115-128 (2004)). בהקשר זה ניתן – ואוסיף: במצבים מסוימים אף רצוי – להיעזר בהערכה כלכלית, לשם אומדן שווי הנכס (ע"מ 6203/11 הסעות המוביל הארצי 2007 בע"מ נ' עיריית רמלה, פסקה כ"ג (27.12.2011); ע"מ 6063/05 זיד עיד קבלן לעבודות בניין ופיתוח נ' מועצה מקומית כפר קרע (7.2.2007); השוו: בג"ץ 2400/91 בוני בנין ופתוח בפתח-תקוה בע"מ נ' עיריית נתניה, פ"ד מה(5) 69, 70 (1991)).

במקרה דנן, מתחילה הייתה מונחת בפני הוועדה שומת נוימן. שומה זו, על שתי חלופותיה, סובלת ממספר נקודות חולשה שעיקריהן הוצגו. אף המערערת השיגה בהמשך על שומה זו באמצעות מסמך קוט. על רקע זה החליטה הוועדה להזמין שומה נוספת מטעם כהן. זאת מתוך רצון שחוות הדעת תשמש כלי עזר נוסף בידי הוועדה (מוצג ע/14). יוזכר גם כי בפסק דינו של השופט י' נועם, במסגרת ה"סיבוב" המשפטי

הקודם, הובהר כי ועדת המכרזים תהא רשאית להיוועץ בשמאי מקרקעין. מכלול הנסיבות שפורט מלמד, אפוא, כי עצם ההחלטה להזמין את שומת כהן ככלי עזר – מצויה בתוך מתחם הסבירות של שיקול דעת הוועדה, ותואמת את ההנחיות השיפוטיות שניתנו בעניין. גם אם אין חובה לנהוג כך, ודאי אין בכך פסול – ובמיוחד בנסיבות המקרה הקונקרטי.

6. לגופם של דברים, המערערת טוענת כי שגתה הוועדה בכך שדחתה את האומדנים הנמוכים לשווי הנכס. הביקורת מתמקדת בשומת כהן. הוצגו הסתייגויות שונות מחוות דעת זו, וכן הובא מסמך קוט, ובו חישוב אלטרנטיבי של שווי הנכס – נמוך מזה שאומץ בשומת כהן. על בסיס זה טוענת המערערת כי היה עליה לזכות במכרז. לאחר עיון, אין בידי לקבל את גישתה. אינני סבור כי יש הצדקה להתערב בהחלטת ועדת המכרזים להישען – לצורך הערכת הצעתה של המערערת – על האומדנים הגבוהים של שווי הנכס, בעיקר כפי שהוצגו בשומת כהן.

ראשית, כפי שצוין לעיל, השמאי הממשלתי ערך ביקורת על שומת כהן (מוצג 16/ע). מסקנת הביקורת הייתה כי שווי הנכס אשר נקבע בשומת כהן "נוטה לצד הנמוך אך בתחום הסביר". בפרט, נקבע כי ההפחתות שבוצעו בשומת כהן בקשר לזכויות הבניה, ובגין ההסבה משימוש ציבורי לשימוש מגורים, היו "על הצד הגבוה". זאת בניגוד לטענות שהושמעו מפי המערערת בסוגיות אלו. הנה כי כן, שומת כהן עמדה בביקורת מקצועית מפורטת, ואף נקבע לגביה כי היא נוטה לצד הנמוך – דהיינו מקלה עם עמדת המערערת. ועל אף זאת, הצעת הרכש שהגישה המערערת הייתה נמוכה בכ- 20% משומת כהן.

שנית, המערערת קיבלה הזדמנות להציג שומה חלופית, אולם הזדמנות זו לא נוצלה כראוי. כל שהוצג מטעם המערערת הוא מכתבו של השמאי קוט, מסמך שאף לשיטת המערערת – איננו שומה או חוות דעת ערוכה כדין (ראו פסקה 46 לפסק דינו של בית המשפט המחוזי). קושי זה עלה כבר בדיון בפני ועדת המכרזים, ובכל זאת המצב לא בא על תיקונו. אף בית המשפט המחוזי, במסגרת העתירה הקודמת, העיר כי לקראת הדיון הנוסף בוועדת המכרזים – יהא על המערערת להביא תמיכה ראייתית לטענותיה (פסקה 20). יש להוסיף שאף מסמך קוט כשלעצמו איננו נראה, על פני הדברים, נקי מקשיים. למשל, המסמך יוצא מנקודת הנחה לפיה הנכס הוא בייעוד למגורים – על אף שלפי גישת המערערת הנכס הוא מגרש מיוחד. יוער גם שהמערערת הגישה למעשה שתי גרסאות של המסמך, ובכל גרסה מופיעה הערכה שונה של שווי הנכס. זאת בלא שניתן טעם משכנע להבדל בין הגרסאות. כך או כך, התוצאה היא

שהמערערת לא הביאה מטעמה חוות דעת מקצועית תקינה, כזו שעשויה הייתה להעניק גיבוי לטענה כי אין להסתמך על שומות כהן ונוימן.

נקודה נפרדת היא עניין האלימות והאיומים. עולה מהחומר כי כמה מן השכנים מאיימים על קונים פוטנציאליים של הנכס. טוענת המערערת כי בשל כך נדרשה הפחתה משמעותית נוספת בשווי הנכס. ברם אף טענה זו אין לקבל. סוגית האלימות והאיומים הוזכרה בשומת כהן, אך צוין כי העניין לא כומת (מוצג ע/15, סעיף 7.10). אף מסמך קוט נמנע מלנקוב בשיעור ההפחתה המדויק, והבהיר כי הוא "אינו ניתן לכימות בכלים שמאיים רגילים" (מוצג ע/8, פסקה 11). ועדת המכרזים דנה בסוגית האיומים במהלך הדיון בשומת כהן (ראו למשל מוצג ע/17). נציגת השמאי הממשלתי הראשי ציינה כי אין קווים מנחים ביחס להפחתה שיש לבצע במצבים כאלו, והעריכה כי מדובר בשיעור של 5% לכל היותר. הנה כי כן, סוגיית האלימות והאיומים נדונה בחוות הדעת המקצועיות ובין חברי הוועדה. התגלתה תמימות דעים, ולפיה מבחינה מקצועית שיעור ההפחתה הראוי איננו ידוע. בהקשר זה יוזכר כי השמאי הממשלתי סבור היה ששומת כהן מלכתחילה נוטה לצד הנמוך; הפער בין הצעתה של המערערת לבין שומת כהן הוא למעלה מ-20%; הוועדה סברה כי יש להפחית לכל היותר 5% מן השומה בגין האלימות והאיומים; והמערערת לא הציגה חלופה כמותית לגישה זו. ודוק: סוגיית האלימות והאיומים היא תופעה מטרידה שאין להתעלם ממנה. לצערנו יש לה משקל. הוועדה והשמאים בחנו את העניין ואף שקלו את הפחתת השומה בהתאם. לא הוצג נתון נגדי, ודאי לא על בסיס תשתית ראייתית. די בכך כדי להגיע למסקנה שאין עילה להתערבותנו אף בנקודה זו.

ג. סבירות הצעתה של המערערת

7. הדיון שהוצג עד כה התמקד בשומות שהוגשו ובפרוצדורת קבלת ההחלטות. טיעון נוסף שבפי המערערת חורג ממסגרת זו, והילוכו הוא כדלקמן: למכרז הוגשו ארבע הצעות כשרות, באותו טווח מחיר. המערערת פעלה בתום לב, והגישה את ההצעה הגבוהה ביותר. לכך יש להוסיף את ההתפתחויות במכרז השני, אשר יצא כאמור לדרכו במקביל להליכים המשפטיים הנוכחיים: במסגרת מכרז זה נקבע לנכס מחיר מינימום של 1.08 מיליון ₪, ובהמשך תוקן מחיר זה ל-1.44 מיליון ₪. מכאן חיזוק נוסף לסבירות הצעתה של המערערת בגובה 1.18 מיליון ₪: הצעתה זו גבוהה ממחיר המינימום המקורי, וקרובה למחיר המינימום המתוקן. מכלול הדברים, כך נטען, מביא למסקנה כי נכון היה לבחור במערערת כזוכה.

8. עיקרון מרכזי הוא שבית המשפט לא יציב את שיקול דעתו כתחליף לשיקול דעתה המקצועי של ועדת המכרזים. יש לבחון בעיקר האם החלטת הוועדה מצויה בתוך מתחם הסבירות, למשל: האם התקיים הליך ראוי והוגן, והאם נשמרו עקרונות העל של דיני המכרזים. הביקורת השיפוטית מצומצמת במיוחד כאשר המחלוקת בין הצדדים מתמקדת בשאלות מקצועיות טהורות, למשל: הכרעה בין שיטות חשבונאיות או בין הערכות שמאיות מתחרות (ע"מ 4246/14 אריה סער, משרד עורכי דין נ' מלכה אנגלסמן ושות', משרד עורכי דין, פסקה 11 (20.1.2015); ע"מ 5525/13 אשת שירותי תיירות בע"מ נ' משרד הביטחון (19.5.2014)); ע"א 1255/13 אולניק חברה להובלה עבודות עפר וכבישים בע"מ נ' בני וצביקה בע"מ, פסקה 16 (13.5.2013)).

במקרה דנא, סבורני כי הכרעתה של ועדת המכרזים מצויה בלב מתחם שיקול הדעת המנהלי. בעקבות פסק הדין הקודם בבית משפט זה, ניתנה למערערת ההזדמנות לשטוח את טיעוניה בפני הוועדה. בהתאם התנהל הליך שימוע, ואף התקבלה חוות דעת שמאית נוספת. בהחלטות אלו כשלעצמן לא נפל כל פגם, כאמור, ואף ההיפך הוא הנכון. בפני הוועדה עמדו מספר חלופות להערכת שווי הנכס, והיא נדרשה להחליט לאורן האם לבחור בהצעתה של המערערת. חוות הדעת נשקלו, על יתרונותיהן וחסרונותיהן היחסיים. אף נלקחו בחשבון השיקולים השונים שעל הפרק. הוועדה התרשמה כי קיים פער משמעותי בין הצעתה של המערערת לבין שווי הנכס המשוער, כפי שהוא משתקף מתוך נתוניו הפרטניים. פער זה, כך הוחלט, איננו מאפשר לבחור במערערת כזוכה.

נכון הוא שהצעתה של המערערת הייתה הגבוהה מבין אלו שהוגשו. אולם לא זה העיקר או נתון מכריע. השאלה המרכזית היא האם החלטת ועדת המכרזים לדחות את הצעת המערערת, בשל כל הטעמים שצוינו – הייתה סבירה. בסופו של יום דומני כי ניתן לומר שתמונת המצב היא פשוטה, באופן יחסי: בעקבות ההליכים הקודמים – תוקנו הפגמים הדיוניים, ולמערערת ניתנה זכות טיעון ראויה. לאחר בחינה יסודית נמצא כי הצעתה של המערערת נמוכה משמעותית מאומדן שווי הנכס. לפיכך הוחלט לדחות את ההצעה. החלטה זו היא סבירה, ועל רקע מכלול הנסיבות והנתונים – אין כל עילה משפטית להתערב בה.

הערעור בסוגית ההוצאות

9. בשולי הערעור נטען כי "בכל מקרה" יש לבטל את ההוצאות שנפסקו לטובת המשיבים: 40,000 ₪ למשיב 1 ו-30,000 ₪ למשיב 2. כידוע, הכלל הוא שערכאת הערעור תמעט להתערב בפסיקת ההוצאות על ידי הערכאה הדיונית (רע"א 1671/15 אלמליח נ' עיריית לוד, פסקה 7 (17.5.2015)). אינני רואה כל הצדקה לחרוג מכלל זה בתיק שלפנינו. ההוצאות שנפסקו הינן בגדר הסביר, ומצויות בתוך מרחב שיקול הדעת של הערכאה הדיונית. זאת בהתחשב בנסיבות התיק, ההכרעות בהליכים הקודמים, ופסקי דינן של ערכאות קמא, וכן בשים לב לתוצאה אליה הגעתי ולנימוקיה.

סיכום

10. לנוכח האמור הייתי מציע לחבריי לדחות את הערעור על כל חלקיו. כמו כן הייתי מציע לחייב את המערערת בגין הליך זה בהוצאות משיב 1 בסך 25,000 ₪, ובהוצאות משיב 2 בסך 10,000 ₪.

ש ו פ ט

הנשיאה מ' נאור:

אני מסכימה.

נ ש י א ה

השופט נ' סולברג:

אני מסכים.

ש ו פ ט

אשר על כן, הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט נ' הנדל.

ניתן היום, י"א באב התשע"ה (27.7.2015).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

נ ש י א ה